

Fiskerier, er Limfjordens vigtigste, saa kan det kun gjælde ganske midleritidig, thi længe har Sildefiskeriet staaet over det i Betydning, og for Tiden maa Østersfiskeriet stilles øverst. En saadan Forrang vil rimeligvis stedse være foranderlig efter uberegnelige Tilfældigheder, som i Tidsløbet kunne indtræffe; efter de Oplysninger, vi have faaet, befinder Alekiffet sig i Tilbagegang, Lørfiske og fremfor alt Flynnder-Fiskeriet er derimod i stærkt Tiltagende. Det synes derfor ikke heldigt at argumentere herfra for Bevarelsen af et Fiskeri, som, moderat talt, er de andre til stort Besvær. Alekifferiets Betydning har i de senere Aar maattet tiltage anseelig, fordi Brillerne paa Aal ere stegne til over det dobbelte af hvad de forhen have været, og det kan da med Rette ansøres som en Fordel ved Aalevaadene, at de bevare Fangsten uskadt, saaledes at den kan staa sig længe levende under Transport i Kvaer og derved opnaa de høje Priser, som hele Aaret gives i Lydstland for levende Aal, hvorimod Aal fra Stangjernene slet ikke og fra Kroge kun vanskeligt kunne holdes levende. Denne Betragtning til Fordel for Aalevaadene lader sig ikke afvise, men, afsat fra, at selvsølgelig Fangsten i Russer ligesaa godt egner sig for Transport levende, og at dette Fiskeri kunde fortjene og vistnok ogsaa kunde opnaa en større Udvikling i Limfjorden, bliver det dog et Spørgsmaal, om den omhandlede Fordel, der dog kun kommer et indskrænket Antal Fiskere tilgode, kan opveje det Tab, som derved tilføjes et langt større Antal Medborgere.

Medens Udvalget i Betragtning af det Ansørte og under Overvejelsen af, hvilken af de modstridende Interesser der snarest bør vige for den anden, er kommet til det Resultat, at det bliver Pulsvaadets, som maa trække det korteste Straa, og at dette Medskab, hvis Spørgsmaalet blev bragt paa Spidsen med et Enten-Eller, maa fortrække, saa har det dog ikke kunnet bevæbne sig til i modsat Retning at gjentage den i 1867 efter Udvalgets Formening begaaede Fejl, at bryde med, her dog kun den nærmeste Fortid, ved at anbefale et ubetinget Forbud for hele Landet. Udvalget har, om end Meningerne hos dets enkelte Medlemmer i en eller anden Henseende have vist sig mere eller mindre stærkt udprægede, dog deri været i fuldkommen Samstemning, bestemt at modsætte sig en ubegrænset Frihed som uforenelig med hele det fiskende Samfunds Interesser. — Der er, som vi tidligere have haft Lejlighed til at bemærke, Forskjel paa Frihed i Menneskelivet og i Behandlingen af Naturens Gaver, hvis Forøvelse kan ske hurtigere end Gjenoprettelsen, om den ellers er mulig. Stulle Aalevaadene bevares, saa kunne vi kun foreslaa, at det sker med en saadan Begrænsning, som paa den ene Side ikke gaar nderes Brugere nærmere, end at Erhøvet dermed kan lønne sig, men paa den anden Side yder fornøden Hjælp for at forebygge deres Skadelighed. Dette Standpunkt var det, som blev forrykket i 1867, og Tilbagegangen i Loven af 25de Marts 1872 var ikke tilstrækkelig til at forsone de krænkede Interesser; den nuværende Tilstand yder ikke Garantier nok mod Skadeligheden af Aalevaadernes Brug, og hele Udvalget er overbevist om Nødvendigheden af at forsøge dem.

De Bærn, man hidtil harillet op mod Aalevaadernes Skadelighed, bestaa i: 1) Gastsættelse af et Minimum for Maffsevidden, 2) Bestemmelser for at forebygge eller formindste Skrabningen henover Bunden og 3) Indskrænkninger i Henseende til Tid og Sted, for Brugen. Vi skjønne, at Foranstaltninger overensstemmende hermed ville være passende, naar der gives dem en tilstrækkelig Udstrækning, og kunne ikke bringe Andet eller Mere i Forslag til Opnaaelse af Formaalet.

1) Hensigtsmæssigheden af et Minimum for Maffsen, saaledes at den spædere Fiskeyngel kan slippe igennem, behøver ingen nærmere Forklaring. Uagtet vi, som oven berørt, af Hensyn til al anden Fiske-, fornemmelig Flynnderyngel ikke vilde have haft Betænkelse ved at forstørre dette Minimum noget, saa have vi dog ikke fundet Anledning til at foreslaa nogen Forandring, som dels vilde indskrænke Udbyttet af Aal, Fangstens Hovedformaal, dels vilde sætte Fiskerne i Forlegenhed med de mange, med nu lovlig Maffseførelse i Brug værende Vaad. Udvalget har derfor i Lovudkastets § 35 fulgt den i Lov 29. Decbr. 1857 § 21 foreskrevne Regel.

2) Det andet Bærn opnaaes bedst ved det i Loven af 1857 § 18 giivne Forbud mod at drage Vaadet til Vaaden, og vi anse dette for saa væsentligt for at formindste den Skade, der sker ved Bوندens Skrabning m. m., at vi finde intet Aalevaadsbrug tilstedeligt, uden at Vaaden drages til Vaadet. Overensstemmende hermed er Lovforslagets § 33 affattet.

3) a. Det er indlysende, naar der er Tale om Brugen af et skadeligt Medskab, at en begrænset Tid for dets Brug maa være gavnlig; og det har været af Hensyn til Sildefiskeriet, at Pulsvaadsbrug indtil 1857 var indskrænket til Tiden mellem 24. Juni og 24. August, idet Baarfilden ophører hen i Juni og Høstfilden viser sig over Midten af August. Siden Sildefiskeriet efter Gjenmbruddet ved Agger 1825 tabte sin store Betydning, er Pulsvaadets faktisk blevet brugt udover disse længe bestaaende Tidsgrænser, og det kan antages at have været Grunden, hvorfor Loven af 1857 udvidede Tiden fra 2 til 3 Maanedre: fra 1. Juni til 1. September, uagtet den forudgaaende Kommissions Majoritet ikkun foreslog 2 Maanedre, fra 1. Juni til 1. August, og af Minoriteten, der stemte for 3 Maanedre, endog Ringkjøbing og Thisted Amtsraad tilføjede: „naar dette Fiskeri overhovedet skal tillades“. Udvalget har ikke overset, at en Tidsudvidelse udover den,